

пийнало нито капка. Прикрепило кратунката до гърдитѣ си и тръгнало за къщи. Вървѣло, вървѣло, краката му се огъвали, свѣтъ му се виелъ, а когато доближило колибата, паднало на земята и не можало вече да върви.

— Ако изпия водата, веднага ще се съживя, — помислило то, но като си спомнило за майка си, която умираше, притиснало още по-силно кратунката до гърдитѣ си и пълзешкомъ продължило пътя до колибата.

Но щомъ отворило вратата на колибата, то се прострѣло безъ сила на земята и само извикало:

— Мамо!

Майката скочила отъ леглото. Взела кратунката. Тя се била разлѣла и въ нея имало само една глѣтка водица. Но вмѣсто да я изпие, майката съ треперяща ръка поднесла кратунката къмъ устата на умиращото си момче. Щомъ допрѣла кратунката до устнитѣ му, изведнажъ всички чешми въ града рукнали, бликнала буйна студена вода. Затицало се мало и голѣмо. Екнали викове, веселби. Съживила се и майката, и момчето. А тамъ, дето се разсипала водата, тѣ видѣли да блещи цѣлъ купъ злато.

Емилъ Кораловъ

